

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Sławomir Niedzielak

w sprawie radcy prawnego W. K.
po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej
na posiedzeniu w dniu 27 stycznia 2021 r.,
zażalenia radcy prawnego D. P.
na zarządzenie Przewodniczącego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby
Radców Prawnych w W.
z dnia 24 kwietnia 2020 r., sygn. akt WO-(...)
o odmowie przyjęcia kasacji (pisma zatytułowanego "skarga")

postanowił:

- 1. utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie;**
- 2. kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Główny Rzecznik Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych postanowieniem z dnia 27 lutego 2019 r., sygn. akt GRD (...), odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie radcy prawnego W. K., któremu radca prawny D. P. zarzucił popełnienie czynów z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 1 oRP, art. 64 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 1 oRP w zw. z art. 6 KERP, art. 64 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 1 oRP w zw. z art. 3 i 6 KERP, art. 3 ust. 1, art. 7 ust. 3 KERP.

Zażalenie na postanowienie wywiódł pokrzywdzony D. P.. Podnosząc szereg zarzutów polegających m.in. na przeprowadzeniu wizytacji z pogwałceniem

elementarnych praw obrony wizytowanego, wybiórczego, niekompletnego zebrania materiału dowodowego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. postanowieniem z dnia 29 stycznia 2020 r., sygn. akt WO-(...), utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Pismem z dnia 2 kwietnia 2020 r. pokrzywdzony D. P. zaskarżył postanowienie (błędnie określone w piśmie mianem wyroku) w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie: 7 § 1 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 9 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 170 § 1 k.p.k. i art. 174 k.p.k.

Przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. zarządzeniem z dnia 24 kwietnia 2020 r., sygn. akt WO-(...), na podstawie art. 118 § 1 i 2 k.p.k. uznał wniesione pismo za kasację i na podstawie art. 530 § 2 w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia jej do rozpoznania.

Zażalenie na zarządzenie wniósł D. P., skarżąc je w całości. Zaskarżonemu zarządzeniu zarzucił naruszenie art. 176 ust. 1 Konstytucji RP oraz uniemożliwienie mu przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w W. rozstrzygnięcia sprawy zgodnie z prawdą materialną.

W oparciu o wskazany zarzut skarżący wniósł o przeprowadzenie rozprawy.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wywiedzione zażalenie jest nietrafne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza zaskarżonego zarządzenia przez pryzmat podniesionych zarzutów, w kontekście, nie daje podstaw do uchylenia lub zmiany zaskarżonego zarządzenia. Pismo radcy prawnego D. P. z dnia 2 kwietnia 2020 r. pomimo, że zostało zatytułowane „skarga na wyrok Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w W. z dnia 29 stycznia 2020 r. ...”, w istocie rzeczy, nie mogło stanowić środka zaskarżenia, o którym mowa w odpowiednio stosowanym art. 539a § 1 kpk w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, bowiem nie dotyczyło orzeczenia sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania.

Jednocześnie Przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych, uznając wyżej wskazane pismo radcy prawnego D. P. za kasację, nie myli się, że jest ona niedopuszczalna z mocy prawa, gdyż dotyczy postanowienia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w W., którym utrzymano w mocy postanowienie Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia, w sytuacji, gdy kasacja wywiedziona przez stronę postępowania może, zgodnie z art. 62² ustawy o radcach prawnych dotyczyć wyłącznie orzeczeń Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych wydanych w postępowaniu odwoławczym, nie zaś wyżej wskazanych postanowień. Zgodnie bowiem z art. 70² ustawy o radcach prawnych rozstrzygnięcia podejmowane przez radcowski sąd dyscyplinarny przybierają postać orzeczeń lub postanowień. Pojęcie „orzeczenie” w rozumieniu wyżej wskazanego artykułu ustawy o radcach prawnych jest odpowiednikiem „wyroku” w rozumieniu art. 519 kpk i nie podlega wykładni rozszerzającej na inne formy rozstrzygnięć. Natomiast zgodnie z art. 70⁴ ust. 4 ustawy o radcach prawnych od postanowień kończących postępowanie dyscyplinarne odwołanie przysługuje skarżącemu w terminie 14 dni od dnia doręczenia odpisu postanowienia wraz z uzasadnieniem oraz pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia odwołania. W realiach niniejszej sprawy rzecz dotyczy dochodzenia, będącego jednym z etapów postępowania dyscyplinarnego, co wynika wprost z art. 67² ustawy o radcach prawnych. Z instytucji tej skarżący skorzystał zaś wnosząc zażalenie na decyzję Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 27 lutego 2019 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Na marginesie, nie sposób zauważyć, że Przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego powinien był, w pierwszej kolejności, rozważyć odpowiednie zastosowanie trybu określonego w art. 539f kpk w zw. z art. 530 § 2 kpk, który prowadziłby z resztą do tożsamego skutku, jak wynikający z zaskarżonego zarządzenia.

Na koniec, wskazać należy, że zarzut nieotrzymania przez D. P. orzeczenia WSDKIRP z dnia 29 stycznia 2020 r. nie może być uznany za właściwy. Jak wynika z dokumentów sprawy, postanowienie wraz z uzasadnieniem zostało skierowane do skarżącego w dniu 13 marca 2020 r., lecz nie zostało przez niego podjęte w

terminie (k. 349, k. 350, k. 356-357, k. 367, t. II). Wbrew zapatrywaniom skarżącego, sąd nie jest zaś zobligowany jakimkolwiek przepisem do ponownego wysłania stronie treści postanowienia wraz z uzasadnieniem i przekazania go jej w postaci skanu.

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.